

LITERAIR TIJDSCHRIFT Extaze

Home Abonnement Inzenden Alle nummers Extaze-reeks Proza | columns Essays Poëzie Nieuwe recensies

 Zoeken

Nieuwe recensies! E. de Haan, *De Zwijguren*; Trudy van Rooij-van Mil, *Zo heb je mij genoemd* en Marcel de Roos, *De tijd van ons leven*

Marcel de Roos, *De tijd van ons leven*, Woerden 2018 (Tresoor)

Vormvast en een virtuoze taalbeheersing, dat zijn de eerste indrukken. Vrije verzen worden terloops afgewisseld met eindrijmen, tot aan doortimmerde sonnetten toe. De kern van deze bundel is de omtrekkende beweging. In geen enkel vers heb ik een rechtstreekse verwijzing naar het bezongen onderwerp kunnen vinden. Maar de dichter weet zoveel details en schakeringen aan te brengen dat de contouren veelal niet te missen zijn. Dat hullen in nevelen en schrijven in raadsels kan een valkuil zijn, omdat veel van dergelijke teksten doodslaan als lauw bier op een schaalte wanneer de lezer de clou heeft gevonden. Deze

poëzie heeft daar geen last van. Ook wanneer het kwartje bij de lezer is gevallen, blijft de tekst intrigeren en verwonderen. De rijkdom aan taalvondsten en -wendingen speelt daarbij een belangrijke rol.

Als voorbeeld een selectie uit het gedicht GEEN BERICHT:

‘Het is hier diep en nat. Zo nat//Niet droog te malen dit bestaan./ Met stad en eiland naar de kelder./ Koud en vochtig. Volop foute boel./ ... Ook onder water horen/ we eigenlijk ergens bij/ en weinig aanloop van daar boven./ ... Het werkt ons op de lippen hier./ Geen briefpapier onthoudt de inkt/ en flessen niet bepaald voorhanden./... Het is hier diep en zwart. Zo zwart.’

Het duurt even voor het doordringt dat hier de mogelijke gevolgen van een royale zeespiegelstijging aan de orde zijn. Maar ook dan blijft het gedicht zeggingskracht houden.

Behalve de toestand van de planeet passeren ook zaken als religie de revue, de zin van het leven, de liefde in al haar aspecten ('... Nu zweef ik hier in ijle sferen./ Wel alleen helaas. Te weinig/ wederkeer om van een klik/ te spreken. ...'), met een scherp oog voor het menselijk tekort. De Roos lijkt gecommitteerd aan het *heavy verse*. Weer een illustratie, uit VOOR DE RUSTELOZEN:

'Je hoeft niet zelf te kunnen zingen/ om te weten hoe het klinken moet./ Leunstoel, flesje port en laat maar komen.// Melodieën die een volkslied kunnen dragen./ Aangezet als ongeplande revoluties ... Aanklacht tegen lot en leugen. Missie van/ het groot gemis. ... Daar zit je in je grachtenpand, de muren/ vol met smaak en afbetaald, je wederhelft/ verzonken en een platenspeler op herhalen.'

Een hebbelijkheid die niet overal geslaagd uitpakt is het weglaten van werkwoordsvormen. Uit VORST AAN DE GROND

'... Stuk voor stuk uit beeld verdwenen/ al zijn oude ankers, fundamenten en/ patronen. Met losse hemelklap geheel/ aan puin, bij onwennig wijs decreet/ geruimd of stilletjes de moede benen// Eén voor één het veld verlaten, torens/ net zo goed als paarden en pionnen. ...'

Dergelijke passages blijken snel vermoeidheidsverschijnselen op te roepen bij deze lezer.

De bundel is met grote zorg vormgegeven en uitgevoerd. Het papierwerk is voornamelijk dik en glad afgewerkt. De bundel is gebonden en in een harde stofomslag gevat. Op de losse papieromslag is een sfeervol schilderij van John Singer Sargent afgebeeld.

Wie de bundel aan wil schaffen vindt wat hij of zij zoekt op tresoor.org

Felix Monter